

ZARZĄDZENIE

Dnia 6 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w przedmiocie wniosku obrońcy skazanego **D.D.** o wznowienie z urzędu postępowania o wznowienie zakończonego uprzednio postanowieniem Sądu Najwyższego z 22 maja 2025 r. sygn. akt II KO 29/25 o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z 10 lipca 2018 r. sygn. akt V Ka 366/18,
na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 k.p.k. oraz art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k.

z a r z ą d z i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z urzędu jako niedopuszczalnego z mocy ustawy;**
- 2. zwrócić opłatę w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych wniesioną przez skazanego D. D. .**

UZASADNIENIE

Pismem z 14 lipca 2025 r. obrońca D.D. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z 22 maja 2025 r. sygn. akt II KO 29/25 oddalającym wniosek obrońcy skazanego o wznowienie prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z 10 lipca 2018 r. sygn. akt V Ka 366/18, a którego prawidłowość potwierdzona została postanowieniem Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III KK 740/18, którym oddalił wniesioną kasację, uznając ją za bezzasadną.

W uzasadnieniu wniosku jego autor wskazał, iż zaskarżone postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2025 r., którym oddalił wniosek o wznowienie, dotknięte zostało wadą stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, gdyż w jego wydaniu udział brali SSN Małgorzata Bednarek, SSN Anna Dziergawka, SSN Stanisław Stankiewicz, którzy nominacje uzyskali w procedurze z udziałem w opinii skarżącego wadliwie ukształtowanej Krajową Radą Sądownictwa.

Wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania, stanowiący – z uwagi na wskazanie uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k. – sygnalizację wznowienia z urzędu postępowania, jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Nie jest bowiem dopuszczalne wznowienie (niezależnie od tego, czy miałyby to nastąpić na wniosek strony, czy też z urzędu) samego postępowania o wznowienie, zakończonego prawomocnym postanowieniem sądu o oddaleniu wniosku o wznowienie. Dlatego też należało w oparciu o treść przepisów art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. – odpowiednio stosowanych na etapie postępowania o wznowienie postępowania (art. 545 § 1 k.p.k.) – odmówić jego przyjęcia.

Jedynie na marginesie – odnosząc się do twierdzeń wskazanych w uzasadnieniu wniosku obrońcy skazanego o wznowienie z urzędu postępowania o wznowienie – przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa i nauki procesu karnego (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2010 r. sygn. akt V KO 47/10, OSNKW 2010, z. 8, poz. 73; postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lutego 2011 r. sygn. akt III KO 99/10, LEX 736767; postanowienie Sądu Najwyższego z 7 lipca 2016 r. LEX 206779 oraz D. Świecki (w:) D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, art. 540, LEX/el. 2018; J. Grajewski (w:) L. Paprzycki (red.), Komentarz aktualizowany do art. 425-673 Kodeksu postępowania karnego, art. 540, LEX/el. 2015*) wznowienie postępowania jest dopuszczalne w tych sprawach, które zostały zakończone prawomocnym orzeczeniem rozstrzygającym o przedmiocie procesu (czyli o odpowiedzialności karnej oskarżonego, odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za niesłuszne skazanie, ukaranie, tymczasowe aresztowanie

i zatrzymanie oraz odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego) albo o dopuszczalności orzekania w tej kwestii, a więc tych postępowań, które dotyczą głównego, zasadniczego przedmiotu procesu karnego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego, wyrażonym uzasadnienia pisma sygnalizacyjnego, nie jest zatem możliwe, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, wznowienie samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania. Przedmiotem samego postępowania o wznowienie nie jest bowiem odpowiedzialność karna oskarżonego, lecz stwierdzenie zasadności wskazanych we wniosku podstaw wznowieniowych. W tym znaczeniu nie ma ono charakteru autonomicznego i nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne. Wniosek o wznowienie postępowania może być zresztą przez strony ponawiany bez żadnych ograniczeń temporalnych.

Kierując się powyższym zarządzono jak w pkt. 1 sentencji zarządzenia.

"Wniosek o wznowienie" jest sygnalizacją potrzeby wznowienia postępowania z urzędu. Dlatego też nie podlega on opłacie, a opłata wniesiona podlega zwrotowi. Wobec tego - w oparciu o przepisy art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k. - należało zwrócić wniesioną przez D. D. opłatę w kwocie 150 zł (*k. 21 akt*).

Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 sentencji zarządzenia.

[J.J.]

[a.ł.]